

GİRİŞ

Ormana karanlık çökmeye başlarken, “Artık geri dönmeliyiz,” diye ısrar etti Gared. “Yabanıklar öldü.”

“Ölüler seni korkutuyor mu?” diye sordu Sör Waymar Royce. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Gared atılan yemi yutmadı. Yaşlı bir adamdı, ellisini geçmişti ve nice küçük lordun gelip geçtiğine şahitlik etmişti. “Ölü ölüdür,” dedi. “Bizim ölülerle işimiz olmaz.”

“Gerçekten öldüler mi?” diye fısıltıyla sordu Royce. “Ölüüklerine dair kanıtımız var mı?”

“Will görmüş,” diye cevap verdi Gared. “Will’in sözü benim için yeter kanıttır.”

Will er ya da geç bu laf dalaşının içine çekileceğini biliyordu. Konu bir an önce konuşulsun da bitsin istiyordu. “Ölü adamlar şarkı söylemez, derdi annem,” diyerek karıştı lafa.

“Sütannem de aynı şeyi söylerdi Will,” diyerek karşılık verdi Royce. “Seni emziren bir kadından duyduğun hiçbir şeye inanma. Ölülerden bile öğrenebileceğin şeyler var.” Yüksek sesi alacakaranlık çökmüş ormanda yankılandı.

“Önümüzde epey uzun bir yol var,” diye hatırlattı Gared. “Sekiz günlük yol, belki dokuz. Koyu karanlık çökmek üzere.”

Sör Waymar Royce karanlık onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi gökyüzüne baktı. “Günün bu saatlerinde hep olan şey. Yoksa karanlıkta erkekliğin mi gidiyor Gared?”

Will, Gared’in dişlerini sıktığını, kalın siyah pelerininin başlığı altında gizlenmiş gözlerindeki zar zor bastırılmış öfkeyi görebiliyordu. Gared, Gece Nöbetçileri’nde tam kırk yılını geçirmişti, hem bir çocuk hem de bir erkek olarak. Alay konusu olmaya alışık değildi. Ama Gared’dan yükselen tek duygu öfke değildi. Will bu yaşlı adamın yaralanmış gururunun altında başka bir şey olduğunu hissediyordu. Derin bir korkuya dönüşmesi an meselesi olan gerginliğin tadı adeta ağzına geliyordu.

Will, Gared’in huzursuzluğunu paylaşıyordu. Dört yıldır Sur’daydı. Sur’a ilk yollandığında daha önce duyduğu bütün

hikâyeler bir anda aklına gelmiş ve bağırsakları çözülmüştü. Bütün bunlara gülmüştü daha sonra. Çıktığı yüz kadar orman keşfinin sonrasında artık kıdemliydi ve güneylilerin Tekinsiz Orman dedikleri sonsuz karanlık, bu el değmemiş ıssızlık onu korkutmuyordu.

Bu geceye kadar. Bu gece bir şeyler başkaydı. Bu geceki karanlığın tüyleri diken diken eden bir keskinliği vardı. Dokuz gündür at üstünde, yoldaydılar. Önce kuzeye ve kuzeybatıya, ardından yine kuzeye, bir grup yabancı akıncının peşinde Sur'dan gittikçe uzaklaşıyorlardı. Her gün bir öncekinden kötüydü ama bugün en beteriydi. Kuzeyden dondurucu bir rüzgâr esiyor, ağaçları kanlı canlı yaratıkların gibi hareket ettiriyordu. Will soğuk, merhametsiz ve onu hiç sevmeyen bir şeyin gözlerini üzerinde hissediyordu. Gared da hissetmişti aynı şeyi. Will'in tek istediği atını cehennemden kaçıyormuşçasına sürüp Sur'un güvenli havasını solumaktı. Ama bu kumandanınızla paylaşabileceğiniz bir arzu değildi.

Özellikle de böyle bir kumandanla.

Sör Waymar Royce çok sayıda varisi olan köklü bir ailenin en genç oğluydu. On sekiz yaşın bütün yakışıklılığına sahip, vakur, gri gözlü, bıçak gibi ince ve keskin bir genç adamdı. Simsiyah ve dev gibi savaş atının üstünde, küçük atlarının sırtında oturan Will ve Gared'a yukarıdan bakıyordu. Siyah deri çizmeleler, siyah yün pantolon, siyah köstebek derisinden eldivenler, kat kat yün ve kaynatılmış deri üzerine geçirilmiş parlak örgü metalden siyah zırhını giyiyordu. Gece Nöbetçileri'nin Yeminli Kardeşler'inden biri olalı daha altı ay olmamıştı fakat kimse onun için bu yolculuğa yeterince hazır değil diyemezdi. En azından gardırobu göz önüne alındığında.

Pelerini şıklığının tacıydı. Samur kürkünden yapılmış, siyah, kalın ve günah kadar yumuşak. "Bahse girerim hepsini elleriyle öldürmüştür." Kışlada, şarap eşliğinde anlatmıştı Gared. "Kudretli savaşçımız onların küçük kafalarını kendi elleriyle büküp koparmıştır." Dinleyen herkes kahkahalara boğulmuştu.

Küçük atının üzerinde soğuktan titreyen Will, *içerken hakkında kahkahalar attığın gencecik bir adamdan emir almak zor*, diye düşündü. Gared da aynı şeyi hissediyor olmalıydı.

“Mormont izlerini sürmemiz gerektiğini söyledi, biz de sürdük,” dedi Jared. “Öldüler. Artık bizim için sorun değil. Önümüzde zorlu bir yol var. Bu havadan hiç hoşlanmadım. Eğer kar başlarsa dönüşümüz iki haftayı bulur. Kar başımıza gelebilecek en iyi şey aslında. Hiç buz fırtınasına yakalandınız mı lordum?”

Lord, Jared’ın söylediklerini duymamış gibi görünüyordu. Biraz sıkılmış, biraz dikkati dağılmış halde gittikçe koyulaşan alacakaranlığa bakıyordu. Will, bu ruh halindeyken rahatsız edilmemesi gerektiğini öğrenecek kadar vakit geçirmişti şövalyeyle birlikte. “Bana neler gördüğünü tekrar anlat Will. Bütün ayrıntılarıyla, hiçbir şeyi atlamadan.”

Will, Gece Nöbetçileri’ne katılmadan önce bir avcıydı. Daha doğrusu kaçak bir avcıydı. Mallister hürsüvarileri onu Mallister ormanlarında, elleri kana bulanmış halde Mallister geyiklerinden birini yüzerken yakalamıştı. Will ya siyahları giyecek ya da bir eli kesilecekti. Ormanda kimse Will kadar sessiz hareket edemezdi ve kara kardeşlerin bu yeteneği keşfetmesi uzun sürmemişti.

“Kampları buradan yaklaşık iki mil uzakta, şu görünen bayırın arkasında, bir dere kenarında,” diye anlatmaya başladı Will. “Cesaret edebildiğim kadar yaklaştım. Kadınli erkekli sekiz kişilerdi. Görebildiğim kadarıyla hiç çocuk yoktu. Büyük bir kayaya yaslanan bir baraka yapmışlardı. Gerçi kar üzerini iyice örtmüştü ama yine de seçiliyordu. Ateş yoktu ama ateş çukurları gün gibi ortadaydı. Uzun zaman kıpırdamadan onları izledim. O zamana kadar hiçbir insan evladı o kadar hareketsiz durmamıştır.”

“Kan gördün mü?”

“Doğrusunu isterseniz, hayır,” dedi Will.

“Hiç silah var mıydı?”

“Birkaç kılıç, bir iki yay, bir adamın da baltası vardı. Epey ağır görünüyordu. Çift bıçaklı zalim bir demir parçası. Tam yanında yerde, elinin altında duruyordu.”

“Cesetlerin duruşlarını hatırlayabiliyor musun?”

Will omuz silkti. “Birkaçı kayaya yaslanmış duruyordu. Çoğu yerde yatıyordu. Düşmüşler gibi. Ölü gibi.”

“Ya da uyuyor gibi,” diyerek araya girdi Royce.

“Düşmüş gibi, ölü gibi,” diye ısrar etti Will. “Demir ağacının orada, dalların arkasında tam göremediğim bir kadın vardı. Uzakgörenlerden.” Belli belirsiz gülümseyerek devam etti. “Beni görmediğinden emin oldum. Yaklaştığımda onun da diğerleri gibi kimildamadığını fark ettim.” Hiç ummadığı bir şekilde titredi.

“Üşüdün mü?” diye sordu Royce.

“Biraz,” diye mırıldandı Will. “Rüzgârdan lordum.”

Genç şövalye kır saçlı silahlı adamına döndü. Buz tutup yere düşmüş yapraklar fısıltıyla konuşuyor gibiydi. Royce’un savaş atı huzursuzca kıpırdadı. “Sence bu adamları ne öldürmüş olabilir Jared?” diye sordu en rahat tavırla. Uzun samur pelerinin kıvrımlarını düzeltti.

“Soğuk,” dedi Jared demir sertliğinde, kendinden emin bir tavırla. “Soğuk öldürmüştür. Geçen kış soğüğün can aldığını gördüm. Çocukluğumun sonuna denk gelen bir önceki kışta da. İnsanlar on beş metreye kadar yükselen kardan ve buz fırtınalarının kuzeyden ulurcasına gelişinden bahseder. Asıl düşman soğuktur. Soğuk, Will’den bile sessiz çöker insanın üzerine. Önce titrersin ve dişlerin birbirine çarpmaya başlar. Ayaklarını yere vurur, şahane şaraplar ve ısıtan güzel ateşler hayal edersin. Yakar. Evet yakar. Hiçbir şey soğuk yakmasına benzemez. Fakat sadece kısa bir zaman için. Sonra içine girmeye başlar, bedenini doldurur. Savaşmaya gücün kalmaz. Olduğun yerde öylece durmak, usulca uykuya dalmak daha kolay gelir. Sona doğru yaklaşırken hiç acı çekmediğini söylerler. Önce zayıf düşer, uyku bastırmış gibi olurmuşsun. Ardından yavaş yavaş kaybolmaya başlarmış etraftaki her şey. Ilık sıcak süttten bir denize gömülür gibi. Huzurlu bir bakıma. Huzurlu bir ölüm yani.”

“Bu nasıl bir belagat Jared,” diye iltifat etti Sör Waymar. “Böyle bir hitabet yeteneğin olduğundan şüphem yoktu zaten.”

“Bir zamanlar soğuk benim de içime girdi lordum,” dedi Jared. Pelerininin başlığını indirdi, bir zamanlar kulaklarının olduğu yeri gösterdi. “İki kulak, üç ayak parmağı ve sol elimin küçük parmağı. Ama ben yine de ucuz kurtuldum. Kardeşimi

nöbette buz tutmuş bulduk. Yüzünde bir gülümseme ile donmuştu.”

Sör Waymar omuz silkti. “Seni daha sıcak tutacak şeyler giymelisin Jared.”

Gared genç lorda ters ters baktı. Üstat Aemon’ın donmuş kulaklarını kestiği yerdeki iki boşluk öfkeyle kıpkırmızı kesildi. “Kış iyice bastırduğunda giysilerinizin sizi ne kadar sıcak tutabileceğini göreceğiz lordum,” dedi. Başlığını kafasına çekti. Sessizce ve kasvet içinde atının üstünde kamburlaştı.

“Eğer Jared onları soğuk öldürdü diyorsa...” diyerek konuşmaya başladı Will.

“Sen geçen hafta nöbet tutmuş muydun Will?”

“Evet lordum.” On küsur lanet nöbet olmuştu ki görevlendirilmediği tek bir hafta bile yoktu. Ne demeye çalışıyordu bu genç adam?

“Sur’un durumunu nasıl buldun peki?”

“Sur ağlıyordu lordum,” dedi asık suratıyla. Artık küçük lordun lafi nereye getirmeye çalıştığını da anlamıştı. Sur ağlıyordu, yani ıslaktı. “Donmuş olamazlar. Sur ağlıyorsa o kadar soğuk yok demektir.”

Royce başıyla onayladı. “Zeki çocuk. Evet, geçen hafta birkaç hafif don yaşadık. Kısa, şiddetsiz kar yağışları da vardı ama sekiz yetişkin insanı donduracak zalimlikte bir soğuk olmadı. Üstelik bu insanlar kat kat deri ve kürk giyinmiş. Ayrıca barakaları ve ateşleri olduğunu da size hatırlatmak isterim.” Şövalye kendinden emin ve kibirle gülümsüyordu. “Will, şimdi bize yolu göster. Bu ölüleri bizzat görmek istiyorum.”

Yapılacak bir şey yoktu. Emir verilmişti. Görev onuru gereği emre uymakla yükümlülerdi.

Will en önden gidiyordu. Tüpleri kabarık küçük atına, yerdeki çalılıklar ve çer çöp içinde dikkatli adımlar attırmaya çalışıyordu. Bir gece önce hafif bir kar yağmıştı. Karın altı dikkatsiz ve tedbirsizler için tehlikelerle doluydu. Kar tabakasının altında taşlar, tökezletecek kökler ve gizli çukurlar vardı. Ağır ağır ilerleyen Will’in arkasından sabırsızca homurdanan dev siyah atıyla Sör Waymar Royce geliyordu. Bu savaş atı orman keşfi için hiç uygun değildi ama bunu küçük lorda anlatmak imkânsızdı. Ga-

red en arkadaydı. Silahlı yaşlı adam kendi kendine mırıldanarak at sürüyordu.

Alacakaranlık koyulaştı. Bulutsuz gökyüzü derin bir mora döndü, eski bir çürüğün rengi gibi. Derken morluk siyaha devrildi. Yıldızlar üçer beşer görünmeye başladı. Yarım ay gökyüzündeki yerini aldı. Will ışık için şükreliyordu.

“Daha süratli gidebiliriz,” dedi Royce, ay tam anlamıyla parlamaya başladığında.

“Bu atla olmaz,” dedi Will. Korkusu onu küstahlaştırmıştı. “Belki lordum öne geçip bize öncülük etmek ister?”

Sör Waymar Royce cevap vermeye tenezzül etmedi.

Ormanın derinliklerinde bir kurt uludu.

Will yaşlı ve eğri büğrü bir demir ağacının altına sürdüğü atından indi.

“Neden duruyorsun?” diye sordu Sör Waymar.

“Bundan sonrasını yürümek çok daha akıllıca lordum. Zaten hemen şu bayırın ardındalar.”

Royce bir an durakladı. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle uzaklara doğru baktı. Soğuk rüzgâr ağaçların arasından fısıldıyor gibiydi. Muhteşem samur pelerini sanki canlıymış gibi rüzgârla havalandı.

“Burada bir terslik var,” diye mırıldandı Jared.

Genç şövalye küçümser gibi gülümsedi. “Öyle mi?”

“Hissedemiyor musunuz? Karanlığa kulak verin.”

Will hissedebiliyordu. Dört yıldır Gece Nöbetçileri’ndeydi ama hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Neydi bu?

“Rüzgâr. Yaprakların hışırtısı. Bir kurt. Erkekliğini alıp götürün hangi ses Jared?” Jared’in cevap vermediğini gören Royce zarif bir hareketle atından indi. Hayvanı diğerlerinden epey uzaktaki alçak bir dala bağladı. Uzun kılıcını kınından çıkardı. Kabzasındaki muhteşem mücevherler ay ışığında parlıyor, ışık kusursuz çeliğin üzerinden akıyordu. Silah bir şaheserdi. Kalede dövülmüş ve görüntüsünden anlaşıldığı kadarıyla daha yeni yapılmıştı. Will bu kılıcın gerçek bir öfkeyle hiç savrulmadığını düşündü.

“Ağaçlar burada epey sıklaşıyor lordum. Korkarım kılıcınız size engel olur. Bir bıçak kullanmanız çok daha iyi,” diye uyardı Will.

“Emir almak istersem söylerim Will,” diye yanıtladı genç lord. “Gared, burada kal ve atlara göz kulak ol.”

Gared atından indi. “Ateş lazım olacak, ben hallederim,” dedi.

“Bu kadar aptal olamazsın ihtiyar. Eğer bu ormanda düşmanlarımız varsa ateş ihtiyacımız olan son şey bile değil.”

“Ateşle korunduğumuz düşmanlarımız da var lordum. Ayılar, ulu kurtlar ve... ve başka şeyler...”

Sör Waymar Royce’un dudakları öfkeyle bir çizgi halini aldı. “Ateş yok dedim.”

Gared’in başlığı yüzünü kapatıyordu ancak Will yaşlı adamın şövalyeye bakışındaki keskin öfkenin parlaklığını görebiliyordu. Bir an için yaşlı adam kılıcını çekecek diye endişelendi. Gared’in kılıcı kısa, çirkin bir silahtı. Kabzasının rengi terden atmıştı. Kenarı yıllardır kullanılmaktan aşınmıştı ama Gared kılıcına davranırsa Will şövalye üstüne beş kuruş iddiaya girmezdi.

Gared sonunda öfkesini kontrol altına alarak yere baktı. “Ateş yok,” diye mırıldandı.

Royce bu sözü itaat kabul ederek Will’e döndü. “Yolu göster.”

Will çalılıklar arasında ilerlemeye başladı. Daha önce altında durup etrafı seyrettiği muhafız ağacının olduğu bayıra doğru yürüdü. İnce bir kar tabakası altında kalan yol nemliydi ve çukurlarla doluydu. Kaygan ve taşlı zemin insanı kolaylıkla tökezletip düşürecek gizli köklerle sarıyordu. Will hiç ses çıkarmadan tırmanmıyordu. Arkasından gelen küçük lordun zırhından gelen yumuşak metal şingirtisini, yapraklara sürtündüğünde çıkan hışırtıları duyuyordu. Soylu, uzun kılıcı ve muhteşem samur pelerini dallara takıldıkça alçak sesle küfürler savuruyordu.

Ulu muhafız ağacı tam Will’in hatırladığı gibi bayırın tepesinde görüldü. En alçak dalları yerden otuz santim yükseklikteydi. Will ağacın dibine yüzüstü yattı. Gövdesi kar ve çamura gömülmüş halde aşağıdaki düzlüğü izlemeye başladı.

Bir an kalbinin durduğunu sandı. Nefes almaya cesaret edemiyordu. Düzlük ay ışığında gayet net görünüyordu. Ateş çukurundaki küller, üzeri karla kaplanmış baraka, dev kaya, yarı donmuş küçük dere, işte her şey aynen birkaç saat önce bıraktığı gibiydi.

Ama gitmişti, bütün cesetler gitmişti.

“Tanrılar!” diye bir ses geldi arkasından. Sör Waymar Royce bayırın tepesine ulaştığında kılıcıyla bir dalı kesti. Elinde uzun kılıcı, sırtında rüzgârla kabaran samur pelerini, sanki ay ışığında onu herkes görebilsin istiyormuş gibi muhafız ağacının tam yanında bütün ihtişamıyla ayakta duruyordu.

“Yatın yere!” diye telaşla fısıldadı Will. “Bir terslik var.”

Royce kımıldamadı. Aşağıdaki boş düzlüğe bakıp gülümse-di. “Anlaşılan senin ölümler başka bir kamp kurmaya karar vermiş Will,” dedi.

Will’in dili tutulmuştu. Bildiği kelimelerin hepsi onu terk etmiş gibiydi. Bu imkânsızdı. Gözleri, boşalmış kamp alanını baştan aşağı tarıyordu; sonunda baltada durdu. Çift taraflı büyük savaş baltası tam olarak son gördüğü yerde duruyordu. Dokunulmamıştı. Kıymetli bir silah...

“Ayağa kalk Will,” diye emretti Sör Waymar. “Burada kimse-ler yok. Bir çalının altında saklamana izin veremem.”

Will istemeyerek de olsa emre itaat etti.

Sör Waymar memnuniyetsizliğini gizlemeye çalışmadan Will’e bakıyordu. “İlk keşif gezimden Kara Kale’ye ellerim bom-boş dönmeyeceğim. Bu adamları *bulacağız!*” dedi. Hızlıca etrafına bakındı. “Ağaca çık. Çabuk. Bir ateş göreceksin, bak.”

Will tek kelime etmeden döndü. Tartışmak hiçbir şeye yaramayacaktı. Rüzgâr şiddetini arttırmıştı ve soğuk içine bıçak gibi işliyordu. Heybetli yeşil gri muhafız ağacına yöneldi. Tırmanmaya başladı. Ellerinin reçineye bulanması uzun sürmedi. Ağacın dikenleri arasında kayboldu. Hazmetmesi imkânsız bir yemek gibi bağırsaklarında birikmişti korku. Ormanın isimsiz tanrılarına bir dua fısıldadı. Ellerini daha rahat kullanabilmek için kınından çıkardığı kamasını dişlerinin arasına aldı. Ağzındaki metal tadı garip bir huzur duygusu veriyordu.

Aşağıda kalan küçük lordun, “Kim var orada?” diye bağır-dığını duydu aniden. Will meydan okumadaki tereddütü hisset-mişti. Tırmanmayı bıraktı. Dinlemeye, izleme başladı.

Orman cevapladı: Yaprakların hışırtısı, derenin buzlu akışı, uzaktaki bir kar baykuşunun ötüşü.

Ötekiler, ses vermedi.

Will gözünün ucuyla, hareket eden bir şeyler gördü. Ormanın içinde adeta kayarak hareket eden solgun şekiller. Kafasını çevirdi. Karanlığın içinde salınan beyaz bir gölge fark etti. Ardından yok oldu gölge. Ağacın dalları rüzgârla birlikte zarifçe hareket ediyor, ahşap parmakları birbirine vurup sesler çıkarıyordu. Will aşağıda kalan soyluyu uyarmak için ağzını açtı fakat konuşmadı. Sözcükler boğazında donmuş gibiydi. Belki yanılıyordu. Belki de gördüğü şey sadece bir kuştı. Kara düşen bir yansıma. Ay ışığının aldatmacası. Hem, gerçekten, ne görmüştü ki?

“Will, neredesin?” diye seslendi Sör Waymar. “Bir şey görüyor musun?” Elinde kılıcı, tedirgin bir halde dönüp duruyordu. Gölge o da hissetmiş olmalıydı ama tıpkı Will gibi o da bir şey görüp görmediğinden emin değildi. “Bana cevap ver Will! Hava neden bu kadar soğudu?”

Hava *gerçekten* soğumuştı. Will titreyerek tutunduğu dala sıkı sıkı sarıldı. Yüzü muhafız ağacının dev gövdesine yaslanmış haldeydi. Ağacın tatlı ve yapışkan reçinesini suratının her yerinde hissediyordu.

Ormanın karanlığından bir gölge çıkıp geldi. Royce’un tam önünde durdu. Uzundu. Eski kemikler gibi sert ve incedi. Teni süt kadar beyazdı. Gölge hareket ettikçe zırhı renk değiştiriyor gibiydi. Önce yeni yağmış kar kadar beyaz, ardından gölgeler kadar kara, bazen ağaçların derin yeşil grisi üzerine damlamış gibi benekli. Gölge hareket ettikçe ay ışığı yakamoz gibi zırhın üstünde parlıyordu.

Will, Sör Waymar Royce’un tıslayarak konuştuğunu duydu. “Daha fazla yaklaşma!” diyerek uyardı soylu, karşısına çıkan şeyi. Sesi ergen çocukları gibi çatallı çıkmıştı. Uzun samur kürkünü daha rahat savaşılabilmek için omuzlarının arkasına attı ve kılıcını iki eliyle sıkı sıkı tuttu. Rüzgâr durmuştu. Çok soğuktu.

Öteki, sessiz adımlarla öne doğru geldi. Elinde Will’in bu zamana kadar benzerini görmediği bir uzun kılıç vardı. İnsan evladının bildiği hiçbir metal karışmamıştı bu kılıcın alaşımına. Ay ışığı altında canlı gibiydi, yarı şeffaftı. Kristalden bir dilimdi adeta. O kadar incedi ki kenarından bakıldığında görünmüyordu. Kenarlarında belli belirsiz gerçek dışı mavi bir ışık peydah-

lanıyordu sonra. Will bir şekilde bu kılıcın her türlü usturadan daha keskin olduğunu hissetti.

Sör Waymar cesurca meydan okudu. “Haydi dans et benimle öyleyse.” Kılıcını küstahça başının üzerine kaldırdı. Elleri kılıcın ağırlığıyla titredi. Belki de soğuktan onu titreten. Ama tam o anda, Will bu genç soylunun artık bir çocuk olmadığını biliyordu. O, Gece Nöbetçileri’ndeki erkeklerden biriydi şimdi.

Öteki duraksadı. Will onun gözlerini görebiliyordu. Mavi. Hiçbir insan evladının sahip olmadığı kadar derin, başka bir mavi. Buz gibi yakan bir mavi. O mavi gözler yüksekte titreyen uzun kılıca sabitlenmişti; metalin üzerinden akan ay ışığına bakıyordu. Will sadece bir kalp atışı süresince umutlanmaya cesaret etti.

Gölgelerin arasından sessizce çıktılar. İlkinin ikiziydi sanki hepsi de. Üç tane... dört... beş... Sör Waymar onlarla gelen keskin soğuğu hissetmiş olmalıydı ama onları ne gördü ne de duydu. Will’in bağırarak onu uyarması gerekirdi. Onun göreviydi bu. Bağırırsa ölecekti. Titredi, sıkıca ağaca sarıldı ve sessizliğini bozmadı.

Solgun kılıç titreyerek havayı böldü.

Sör Waymar solgun kılıcı çeliğiyle karşıladı. İki kılıç birbirine değdiği anda metalin metale çarpışında çıkan o tanıdık ses duyulmadı. İnsan kulağının zar zor duyabileceği, yüksek perdeden tiz bir ses yankılandı. Acı içinde kıvranan bir hayvanın çığlığına benziyordu. Royce ikinci darbeyi karşıladı, ardından üçüncüsünü ve bir adım geri çekildi. Yeni bir hamleyi savuşturdu ve sonra yine geri çekildi.

Sağında, solunda, arkasında, Ötekiler’den oluşan bir izleyici grubu sessizce, sabırla, ifadesiz duruyordu. Eşsiz zırlarının değişen renkleri onları ormanın içinde neredeyse görünmez kılıyordu ama dövüşe müdahale etmek için kıpırdamıyorlardı bile.

Kılıçlar tekrar ve tekrar buluştu. Will kulaklarını kapatmak, kılıçlar çarpıştıkça çıkan tuhaf, inleyen sesi duymamak istiyordu. Sör Waymar artık soluk soluğa kalmıştı. Burnundan çıkan nefes buhara dönüşüyordu. Kılıcı bembeyaz buz tutmuştu. Öteki’nin kılıcı aynı mavi ışıkla dans ediyordu.

Royce savunma yapmak için bir an geç kaldı. Öteki'nin solgun kılıcı soylunun metal örgü zırhını tam kolunun altından deldi. Soylu acı içinde bir çığlık attı. Zırhın örgüleri arasından sızmaya başlayan kanın, soğuk havada buharı tütüyordu. Kan damlaları kara düşer düşmez kızıl köz parçaları gibi görünüyordu. Sör Waymar elini darbe aldığı yere götürdü. Köstebek derisi eldivenleri akan kanı emdi.

Öteki, Will'in bilmediği bir dilde konuşmaya başladı. Sesi kış soğuşunda donmuş bir göl yüzeyinin çatlaması gibiydi ve ağzından çıkan kelimelerin alay yüklü olduğu anlaşılıyordu.

Royce ihtiyacı olan öfkeyi tekrar bulmuş gibi, "Robert için!" diye haykırdı ve hırıldanmaya başladı. Buz tutmuş uzun kılıcını iki eliyle havaya kaldırdı. Bütün gücüyle salladığı kılıç hasmının yanına indi. Öteki'nin savunması neredeyse tembelceydi.

Kılıçlar buluştuğunda çelik toza dönmüştü.

Ormanın karanlığında bir çığlık yankılandı ve uzun kılıç yüzlerce ince parçaya bölündü. Kılıç kıymıkları bir iğne yağmuru gibi etrafa saçıldı. Royce dizlerinin üstüne çöktü. Feryat ediyordu. Elleriyle gözlerini kapadı. Kan parmaklarının arasından akıyordu.

İzleyiciler gizli bir işaret almışçasına aynı anda yavaşça ileri doğru hareketlendi. Ellerindeki kılıçlar ölüm gibi, sessiz inip kalkıyordu. Merhametsiz ve soğuk bir kıyımdı. Solgun kılıçlar soylunun zırhını ipekmişçesine kesiyordu. Will gözlerini kapadı ama saçaklardan aşağı sarkan buzlar kadar delici kakhahaları duyabiliyordu.

Gözlerini tekrar açmaya cesaret ettiğinde aradan uzun zaman geçmişti ve artık bayırda kimseler yoktu.

Nefes almaktan bile korkarak ağaçta kaldı. Ay simsiyah gökyüzünü bir uçtan diğerine sürünerek geçiyordu. Sonunda kramp girmiş kasları ve soğuktan iyice uyuşmuş elleriyle ağaçtan inmeye başladı.

Royce'un bedeni sırtüstü karın üzerinde yatıyordu. Bir kolu fırlamıştı. Kalın samur kürkü birçok yerinden kesikti. Böyle cansız bedeniyle yerde yatarken Royce'un ne kadar genç olduğu görülebiliyordu. Daha çocuktuktu.

Will birkaç adım ötede soylunun kılıcından geriye kalanları

gördü. Kılıcın ucu yıldırım çarpmış bir ağacın dalı gibi çatallaşmış, bükülmüştü. Dikkatlice etrafına baktı ve kılıcı aldı. Bu kırık kılıç bir ipucu olacaktı. Jared kılıcı gördüğünde neler olup bittiğini, neyle karşılaştıklarını anlayabilirdi. O anlamazsa Yaşlı Ayı Mormont ya da Üstat Aemon mutlaka bilirdi. Jared hâlâ atların yanında onları bekliyor muydu acaba? Acele etmeliydi.

Will doğrudu. Sör Waymar Royce hemen başında, ayakta idi.

O kıymetli kıyafetleri paçavraya dönmüştü. Suratı darmadağındı, harabeydi. Kılıcından fırlayan bir kıymık sol göz kapağına saplanmıştı.

Sağ gözü açıktı. Gözbebeği mavi bir alevle yanıyordu sanki. Bu göz görüyordu. Canlıydı!

Kırık kılıç hissiz ellerinden kayıp yere düşerken Will dua etmek için gözlerini kapadı. Uzun zarif eller yanaklarını okşadı ve ardından boğazına sıkı sıkı yapıştı. En iyi köstebek derisinden yapılmış eldivenler kanla yapış yapış olmuştu ama dokunuşları buz gibiydi.

BRAN

Yaz mevsiminin bitmek üzere olduğunu hatırlatan bir serinlikle doğdu gün. Bir adamın boynunun vurulmasını izlemek için şafak vakti at üstünde yola çıktılar. Heyecandan iyice sinirleri gerilmiş Bran'la birlikte toplam yirmi kişiydiler. Bran ilk defa, lord babası ve erkek kardeşleriyle birlikte kral adaletinin yerine getirilmesini izleyecek kadar yetişkin farz edilmişti. Yaz mevsiminin dokuzuncu, Bran'ın hayatının yedinci senesiydi.

Adam, tepelerdeki küçük bir karakola götürüldü. Robb, adamın Sur'un Ötesindeki Kral Mance Rayder'e kılıç yeminiyle bağlanmış bir yabancı olduğunu düşünüyordu. Bu düşünce Bran'ın tüylerini diken diken etmeye yetti. Yaşlı Dadı'nın şömine başında anlattığı korkunç hikâyeler geldi aklına. Yabanılar zalim adamlardır, demişti dadı. Hepsi köle taciri, hırsız ve katildi. Devler ve mezarlardaki ölüleri yiyen yaratıklarla dostluk eder, gecenin karanlığında kız çocuklarını çalar, cilalanmış kadehlerden kan içerdiler. Uzun Gece geldiğinde yabanılların kadınları Ötekiler'le düşüp kalkar ve onlardan yarı insan yarı canavar çocuklar doğururlardı.

Ama elleri ve ayakları bağlı halde karakolda kral adaletinin yerine getirilmesini bekleyen bu adam yaşlı ve cılızdı. Neredeyse Robb'la aynı boydaydı. Her iki kulağını ve bir parmağını soğuk ısırması yüzünden kaybetmişti. Tıpkı Gece Nöbetçileri'ndeki kardeşler gibi siyahlar giymişti ama kürkü yağlı ve eski püsküydü.

Soğuk sabah havasında insanların ve atların nefesleri buharlaşarak birbirine karışıyordu. Lord babasının emriyle adam bağlı olduğu duvardan çözülüp sürüklenerek önlerine getirildi. Robb ve Jon atlarının üzerinde sessiz ve dimdik oturuyorlardı. İkisinin arasında küçük midillisinin üzerinde oturan Bran yedi yaşından çok daha büyükmüş ve bütün bunlara daha önce de şahitlik etmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Hafif bir rüzgâr karakolun kapısını salladı. Başlarının üstünde Kışyarı'ndan Starklar'ın sancağı dalgalanıyordu: Buz beyazı zemin üstünde gri bir ulu kurt.

Bran'ın babası atının üstünde ciddi bir ifadeyle oturuyordu.

Rüzgâr uzun kahverengi saçlarını dalgalandırıyor. Özenle taranmış sık sakallarına düşen beyazlar onu yaşadığı otuz beş yıldan daha yaşlı gösteriyordu. Gri gözlerine acımasız bir bakış yerleşmişti bugün. Şömine başında oturup, yumuşak ve şefkatli sesiyle Kahramanlar Çağı'ndan ya da ormanın çocuklarından bahseden adam o değildi sanki. *Babam kendi yüzünden soyunup, Kışyarı Lordu Stark'ın yüzünü giymiş*, diye düşündü.

Sabahın soğuşunda sorulan sorular ve verilen cevaplar vardı. Bran neler konuşulduğunu tam olarak hatırlamıyordu. Sonunda, babası hırpani adamın açıklığının tam ortasındaki demir ağacı kütüğüne getirilmesini emretti. Muhafızlardan ikisi sürükledikleri adamın kafasını sert siyah kütüğe bastırdı. Lord Eddard Stark atından indi ve muhafızı Theon Greyjoy tarafından kendisine uzatılan kılıcı aldı. “Buz”du kılıcın adı. Genişliği bir erkek eli kadardı. Kılıç neredeyse Robb'dan uzundu. Kılıç Valyria çeliğinden tılsımlarla dövülmüştü ve is kadar siyahtı. Hiçbir çeliğin kenarı Valyria çeliği kadar keskin olamazdı.

Babası eldivenlerini çıkardı ve muhafızlarının başı Jory Cassel'e uzattı. Buz'u iki eliyle kavradı. “Andallar'ın, Rhoynarlar'ın, İlk İnsanlar'ın Kralı, Yedi Krallık Lordu, Diyar'ın Koruyucusu, Baratheon Hanedanı'ndan Bu İsimle Anılan İlk Kral Robert adına; Kışyarı Lordu, Kuzey Muhafızı, Stark Hanedanı'ndan ben Eddard, seni ölüme mahkûm ediyorum,” dedi ve devasa kılıcı başının üzerine kaldırdı.

Bran'ın yanına piç kardeşi Jon Kar yaklaştı. “Midilline sahip ol ve sakın gözlerini kaçıрма. Babam mutlaka fark eder,” diye fısıldadı.

Bran midillisinin dizginlerini sıkıca tuttu ve başka yere bakmadı.

Babası adamın kafasını tek ve kendinden emin bir vuruşla gövdesinden ayırdı. Yaz şarabı gibi kırmızı kan karın üzerine aktı. Atlardan biri şahlandı ve kaçmaması için sıkı sıkı dizginlenmesi gerekti. Bran gözlerini kandan alamıyordu. Kütüğün çevresindeki kar, kanı büyük bir istekle içiyor gibiydi. Bran kızlaşan karı izledi.

Adamın kesik kafası kalın bir ağaç kökünün üstünde zıplayıp yuvarlanmaya başladı. Tam Greyjoy'un ayaklarının dibinde

durdu. Theon ince, esmer, on dokuz yaşında genç bir adamdı ve hemen her şeyde eğlenilecek bir taraf bulurdu. Kahkaha atarak kesik başın üzerine bastı. Sonra güçlü bir tekme attığı baş fırlayıp gitti.

Greyjoy'un duyamayacağı kadar alçak sesle, "Pislik," diye mırıldandı Jon. Bir elini Bran'ın omzuna koydu. "İyi iş çıkardın," dedi ciddiyetle. Jon on dört yaşındaydı. Adalet işleri konusunda görüp geçirmişliği vardı.

Rüzgârın hız kesmesine ve ardından hafif güneş çıkmasına rağmen, uzun sürecek Kışyarı'na dönüşte hava daha soğuktu. Bran ve kardeşleri ana kafilenin epey önünde at sürüyordu ve Bran'ın midillisi onların büyük atlarına uyum sağlamakta zorlanıyordu.

"Kaçak cesurca öldü," dedi Robb. Uzun ve geniş gövdesi, her geçen gün biraz daha büyüyor gibiydi. Annesinin renklerini almıştı. Nehirova'lı Tullyler'e özgü açık tene, kızıl kahve saçlara ve mavi gözlere sahipti. "En azından cesareti vardı," dedi.

"Hayır," dedi Jon Kar sakince. "Ondaki cesaret değildi. Gözlerinde ölüm korkusu vardı. Gözlerindeki korku görülebiliyordu Stark." Jon'un neredeyse siyaha çalan çok koyu gri gözleri vardı. O gözlerden hiçbir şey kaçmazdı. Robb'la aynı yaşlardı ama bu tek benzer taraflarıydı. Jon, Robb'un kaslı yapısına oranla incedi. Robb beyaz tenliydi, Jon ise esmer. Jon seri ve zarifti, Robb'sa güçlü ve hızlı.

Rob etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Onun o gözlerini Ötekiler alsın," diyerek küfretti. "Bence iyi bir şekilde öldü. Ne dersin, köprüye kadar yarışalım mı?"

"Tamam," dedi Jon ve atını mahmuzlayarak öne fırladı. Robb bir küfür savurarak arkasından gitti. Patikadan aşağı doğru atlarını koşturuyorlardı. Rob gülüyor, naralar atıyordu. Jon sessiz ve kararlı alıyordu yolu. Dört nala giden atlar yerdeki karı havaya savuruyordu.

Bran onlara yetişmek için hamle yapmadı. Midillisinin onların atlarıyla yarışamayacağını biliyordu. Kafası kesilen adamın gözlerini o da görmüştü ve o gözleri düşünüyordu. Bir süre sonra Robb'un kahkahası duyulmaz oldu ve orman yine sessizliğe gömüldü.

O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, ana kafilenin ona yetiştigini babası seslenene kadar fark etmedi bile. “İyi misin Bran?” diye sordu babası, ses tonu şefkatliceydi.

“Evet baba,” diye cevap verdi. Kürk ve derilere kuşanmış halde iri savaş atının üzerinde lord babası, Bran’a dev gibi görünüyordu. “Robb adamın cesurca öldüğünü söylüyor; Jon’sa korku içinde öldü diyor,” dedi.

“Peki sen ne düşünüyorsun bu konuda?” diye sordu babası.

Bran düşündü. “Bir adam korkusuna rağmen cesur olamaz mı?” diyerek yanıtladı.

“Bir adamın gerçekten cesur olabileceği tek andır korktuğu an,” dedi babası. “Peki bunu neden yaptığımı anlayabiliyor musun?”

“Çünkü o bir yabanıldı. Yabanıllar kadınları kaçırp, Ötekiler’e satar.”

Lord babası gülümsedi. “Yaşlı Dadı yine hikâyeler anlatmış sana. O adam yeminini bozmuş biriydi, Gece Nöbetçileri’nden firar etmiş bir kaçaktı. Hiçbir adam kaçaklardan daha tehlikeli değildir. Kaçaklar yakalandıklarında öleceklerini bilirler ve bu yüzden en aşağılık ve en zalim suçları işlemekten çekinmezler. Ama benim sana sorduğum şey bu değildi. Ben sana adamın neden ölmesi gerektiğini sormadım. Neden *ben* infaz etmek zorundaydım, onu sordum.”

Bran’ın bu soruya verecek bir cevabı yoktu. “Kral Robert’in bir celladı var,” dedi tereddütle.

“Evet, var,” diye onayladı babası. “Ondan önceki Targaryen krallarının da olduğu gibi. Fakat bizim usulümüz kadimden geldiği üzeredir. Biz Starklar’ın damarında hâlâ İlk İnsanlar’ın kanı dolaşır. Biz cezanın, hükmü veren tarafından infaz edilmesi gerektiğine inanırız. Kılıcı, hükmü veren indirir. Bir adamın canını alacaksan, onun gözlerine bakıp son sözlerini dinleyecek cesaretin de olmalı. Bunu yapamıyorsan belki de ölmeyi hak etmiyordur hakkında hüküm verdiğin.

Bir gün Bran, Robb’un sancak beyi sen olacaksın. Kendin, kardeşin ve kralın adına yönetmen gereken bir kalen olduğunda adalet senin ellerinden dağıtılacak. O zaman geldiğinde, ölüm emri vermekten zevk duymamalısın ama cezayı infaz etme gö-

revinden de kaçmamalısın. Beslediği cellâtların ardına sığınan hükümdar, er geç unuttur ölümün nasıl bir şey olduğunu.”

Tam o sırada önlerindeki tepenin zirvesinde Jon belirdi. Elini sallayarak bağırdı. “*Baba, Bran, çabuk gelin. Robb’un ne bulduğuna bakın!*” dedi ve yine kayboldu.

Jory atını yanlarına sürdü. “Bir sorun mu var lordum?”

“Hiç şüphesiz,” diye yanıtladı soylu baba. “Gidip oğullarımın nasıl bir haylazlık peşinde olduğunu görelim.” Atını hızlıca tepeye doğru sürmeye başladı. Jory, Bran ve diğerleri onun arkasından ilerliyordu.

Robb’u köprüünün kuzeyinde, nehir kenarında buldular. Jon hâlâ atının üstünde Robb’un yanında duruyordu. Ay dönümündeki bu yaz sonu karı ağır olmuştu. Robb dizlerine kadar kara gömülüydü. Başlığını kafasından çıkarmıştı, güneş saçlarında parlıyordu. Robb’un kollarının arasında bir şey vardı. İki çocuk fisiltili fakat heyecanlı bir şekilde konuşuyordu.

Süvariler, yamuk yumuk ve kar altında gömülü tuzaklarla dolu zeminde dikkatlice sürüyorlardı atlarını. Jory Cassel ve Theon Greyjoy iki kardeşin yanına ilk varanlar oldu. Greyjoy atını sürerken kakhahalar atıp şakalar yapıyordu ama aniden kesildi soluğu. Bran onun “*Tanrılar!*” dediğini duydu. Greyjoy iyice huysuzlaşan atını dizginlemeye çalışırken kılıcına davrandı.

Jory çoktan kımından çıkarmıştı kılıcını. Şahlanan atını sakinleştirmeye çalışıyordu. “Robb, hemen uzaklaş ondan!” diye bağırdı.

Robb sırttı ve gözlerini kucağında taşıdığı şeyden ayırarak, “Sana bir şey yapamaz Jory,” dedi. “Ölmüş.”

Bran meraktan alev almış gibiydi. Tam midillisini zorlayıp dörtnala koşturacakken, babası herkesin köprüünün yanında attan inmesini ve çocukların yanına yürüyerek gitmesini söyledi. Bran hızlıca atından aşağı inip koşmaya başladı.

O sırada Jon, Jory ve Theon da atlarından indi. “Yedi tepe aşkına, bu ne?” diyordu Theon Greyjoy kendi kendine.

“Bir kurt,” dedi Robb.

“Bir ucube,” dedi Greyjoy. “Şunun *büyüklüğüne* bir bakšana!”

Bran ağabeylerinin yanına ulaşmak için neredeyse beline

kadar gelen bir kar yığınyla boğuşurken, kalbi göğsünden dışarı çıkacakmışçasına çarpıyordu.

Karla kaplı büyük ve karanlık bir şekil, yarısına kadar karın içine gömülmüş halde duruyordu. Karmakarışık uzun tüyleri buz tutmuş, keskin çürüme kokusu bir kadın parfümü gibi üzerine yapışmıştı. Bran, içi kıvranan kurtçuklarla dolu iki göz çukuruna ve sapsarı dişlerin görüldüğü geniş ağza baktı. Şeklin büyüklüğüydü asıl soluğunu kesen. Bu şey midillisinden bile büyüktü. Babasının hayvan barınağındaki en büyük köpekten katbekat büyüktü.

Jon, “Ucube değil. Bu bir ulu kurt. Diğer kurtlara nazaran çok daha büyük olurlar,” dedi sakince.

“Sur’un bu tarafında bir ulu kurt görülmeyeli iki yüz yıl oluyor,” diye karşılık verdi Theon Greyjoy.

“Ama şu an biri karşımızda duruyor, işte,” dedi Jon.

Bran kara gömülmüş yaratıktan gözlerini alır almaz ağabeyinin kucağındaki tüy bohçasını gördü. Neşeli bir çığlık attı ve yanına yaklaştı. Robb’un kucağında gri siyah tüylü, gözleri henüz açılmamış bir yavru kurt vardı. Robb’un göğsü yavru için beşik olmuştu. Kafasını, deri kıyafetler arasında süt emecek meme arıyormuş gibi Robb’un göğsüne yaslamıştı. Hafif, acıklı sesler çıkarıyordu. “Korkmana gerek yok,” dedi Robb. “Ona dokunabilirsin.”

Bran tereddütle bir an için dokundu yavruya ve hemen geri çekti elini. “Al bakalım,” dedi ağabeyi Jon ve kucağına başka bir yavru verdi. “Tam beş taneler.” Bran kara oturdu ve kucağındaki yavru kurda sarıldı. Yanağına değen tüyler yumuşacık ve sıcağı.

“Bunca yıl sonra diyarda gezinmeye başlayan ulu kurtlar. Hiç hoşlanmadım bundan,” diye mırıldandı Seyis Başı Hullen.

“Bu bir alamet,” dedi Jory.

Babalarının kaşları çatıktı. “Bu sadece bir hayvan leşi Jory,” dedi. Leşin etrafında dönerken, çizmeleri altında ezilen buz tabakası çıtırdaydı. “Anne kurdu neyin öldürdüğünü biliyor muyuz?”

“Boğazına bir şey takılmış,” diye yanıtladı Robb. Daha babası soruyu sormadan cevabı bulduğu için gururlanmış gibiydi. “İşte orada, çenesinin tam altında.”

Babası dizlerinin üstünde çöktü ve elini hayvanın başının altına koydu. Ulu kurdun boğazından hızla bir cisim çıkardı ve herkesin görebilmesi için havaya kaldırdı. Elinde kanla kaplı, çatal uçları kopmuş, kırık bir geyik boynuzu vardı.

Bütün kafiye derin bir sessizliğe gömüldü. Herkes huzursuzca boynuzu bakıyor ve kimse konuşmaya cesaret edemiyordu. Bran bile, neler olduğunu anlamamasına rağmen, korkuya esir düşmüştü.

Babaları elindeki boynuzu bir kenara fırlattı ve kanla kaplı ellerini karda temizledi. “Yavruları doğuracak kadar yaşayabilmesine şaşırdım,” dedi. Sesi kafilenin üzerindeki korku büyüsünü bozmuş gibiydi.

“Belki de sağ değildi,” dedi Jory. “Pek çok hikâye duydum. Belki de bu dişi, enikler dışarı çıkarken ölüydü.”

“Ölüden doğan,” dedi bir başka adam. “Uğursuzluk.”

“Sorun yok,” dedi Hullen. “Kısa zaman içinde enikler de ölmüş olacak.”

Bran dehşetle bir çığlık attı.

“Ne kadar çabuk olursa, o kadar iyi,” dedi Theon Greyjoy. Kılıcını çıkardı. “Şu yaratıkları bana verin.”

Küçük yavru başına gelecekleri anlamış gibi kafasını Bran’ın elleri arasında hareket ettiriyordu. “*Hayır!*” diye bağırdı Bran öfkeyle. “O benim!”

“Kılıcını yerine koy Greyjoy,” diye emreden bir sesle konuştu Robb. Sesi tıpkı babası gibi, bir gün olacağı kumandan gibi çıkmıştı. “Bu yavrular bizde kalacak.”

“Bunu yapamayız evlat,” dedi Hullen’in oğlu Harwin.

“Yapılacak asıl merhametli şey onları şimdi öldürmek,” diyerek lafa karıştı Hullen.

Bran destek almak istemişçesine babasına baktı fakat adam kaşlarını çatmış, somurtuyordu. “Hullen haklı oğlum. Soğuk ve açlıkla gelecek zor ve acılı bir ölümden iyidir.”

“*Hayır!*” diye bağırdı tekrar Bran. Gözleri yaşla dolmuştu ama babasının onu ağlarken görmesini istemiyordu. Kafasını çevirdi.

Robb inatla ısrar etti. “Sör Rodrik’in kızıl dişi köpeği geçen hafta yine doğurdu ama yavruların hiçbiri yaşamadı. Hâlâ fazlasıyla sütü vardır, emzirebilir.”

“Emmeye çalıştıkları anda yavruları paramparça eder köpek.”

“Lord Stark,” dedi Jon. Babasına böyle resmi hitap etmesi garipti. Bran umutsuzca Jon’a bakıyordu. “Beş yavru var. Üç erkek, iki dişi,” dedi Jon babasına.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu lord.

“Sizin de beş meşru evladınız var. Üç oğul, iki kız. Ulu kurt Stark Hanedanı’nın arması. Bu yavrular sizin çocuklarınız tarafından sahiplenilmek için doğmuş.”

Bran babasının yüz ifadesinin değiştiğini gördü. Kafiledaki adamlar bakışıyordu. Bran yedi yaşında olmasına rağmen ağabeyi Jon’un ne yaptığını anlamıştı. Yavruların sayısı lordun çocuklarına denkti çünkü Jon kendisini hesaba katmamıştı. Kızları ve hatta bebek Rickon’u saymıştı ama kuzeyde gayrimeşru doğan şanssız çocuklara verilen “Kar” soyadını taşıyan kendisini toplamın dışında tutmuştu.

Babaları da Jon’un ne yaptığının farkındaydı. “Kendin için bir yavru istemez misin Jon?” dedi yumuşak bir sesle.

“Bu ulu kurt Stark Hanedanı’nın sancağını onurlandırıyor,” dedi Jon. “Ben bir Stark değilim baba.”

Lord babaları düşünceli fakat takdir dolu bir ifadeyle baktı Jon’a. Robb çöken sessizliği bozdu. “Ben yavruyu ellerimle besleyeceğim baba. Bir havluyu süte bastıracağım ve yavru oradan emecek.”

“Ben de!” diye bağırdı Bran.

Lord, kararlılıklarını tartıyormuş gibi oğullarına bakıyordu. “Söylemesi kolay, yapması zor,” dedi. “Hizmetkârlarımızın vaktini bu işle harcamanızı istemem. Eğer bu yavrulara bakmak istiyorsanız, bütün işi kendiniz yapacaksınız. Anlaşıldı mı?”

Bran başıyla onayladı. Yavru kurt kollarının arasında hareket ediyor, sıcak diliyle yanığını yalıyordu.

“Ayrıca onları eğitmek zorundasınız. Sizi temin ederim ki barınak başı bu canavarlara dokunmaz bile. Ve eğer bu yavruları ihmal eder, kötü yetiştirir, vahşileştirirseniz tanrılar yardımcınız olsun. Bunlar küçük bir ödül için maskaralık yapan ya da bir tekmeyle uzaklaştırabileceğiniz köpeklere benzemez. Bir ulu kurt adamın kolunu, bir köpeğin fareyi öldürdüğü gibi kolayca

koparır yerinden. Bu yavruları büyötmek istediğinizden emin misiniz?”

“Evet baba,” dedi Bran.

“Evet,” diye onayladı Robb.

“Bu yavrular siz ne yaparsanız yapın ölecek.”

“Ölmeyecekler. Onları yaşatacağız,” dedi Robb.

“Öyleyse alıyorsunuz. Jory, Desmond, diğer yavruları da alın. Artık Kışyari’na dönmemizin zamanı geldi.”

Atlarına binip yola çıktıklarında, Bran zaferin şekerli tadını ağzında hissediyordu. Yavru kurdunu kıyafetindeki deri katlarının arasında sarmalamış, sıcak bedenine yaslamış, yolculuk için güvene almıştı. Şimdi yavrusuna ne isim vereceğini düşünüyordu.

Köprünün yarısına geldiklerinde Jon aniden durdu.

“Ne oldu Jon?” diye sordu babası.

“Duymuyor musunuz?”

Bran ağaçları sallayan rüzgârı, demir ağacından yapılmış köprüye vuran nal seslerini, aç yavrudan gelen gurultuları duyyordu ama Jon bambaşka bir şeyi dinliyor gibiydi.

“İşte!” dedi Jon. Hemen atını çevirdi ve tam ters istikamete, köprünün başına doğru koşturdu. Ölü ulu kurdun olduğu yerde atından inip yere çöktü. Bir an sonra, yüzünde bir gülümsemeyle, kafiyle doğru geliyordu.

“Diğer yavrulardan uzakta kalmış olmalı,” dedi Jon.

“Ya da uzağa bırakılmış,” dedi babaları altıncı yavruya bakarken. Bu yavrunun tüyleri bembeyazdı. Gözleri kan kadar kırmızıydı. Bran, diğer yavruların gözleri henüz açılmamışken, bu beyaz yavrunun gözlerinin neden açık olduğunu merak etti.

“Bu bir albino,” dedi Theon Greyjoy. Eğleniyor gibiydi. “Bu enik diğerlerinden de önce can verir.”

Jon Kar babasının himayesindeki çocuğa uzun ve soğuk bir bakışla cevap verdi. “Ben senin gibi düşünmüyorum Greyjoy,” dedi. “Bu yavru benim.”